

jeg vil ønske et saadant Ord over den ærede Minister, som blev Amtmanden til Del; men han fik en daarlign Arm og søgte Lægehjælp i længere Tid, og man kan jo vide, at han ikke var meget tilbøielig til at gaa til saakaldte floge Koner. Lægen kurerede paa ham, men Armen blev jo længere jo værre. Hans Venner raadede ham til at tage ud til den saakaldte floge Kone, da Lægen ikke kunde hjælpe ham. Pinserne bleve da ogsaa saa store, at Amtmanden kjørte ud til hende i sin luffede Bogn. Da hun saae ham komme, troede hun strax, at der var noget Galt paa Hærde. Hun havde idelig være forfulgt, hun havde havt Ansøgning inde med mange anbefalinger, saa at, da hun nu saae Amtmanden i sin Gaard, troede hun selvsølgelig, at nu var det galt fat igjen. Hun var som Følge deraf ikke meget høflig til at komme ud og tage imod ham udenfor Døren, men hun saae ud af Binduet, at han stod der, og kunde nok mærke, at han var Invalid. Han kommer ind til Konen og beder hende, om hun ikke vil se til hans Gaand, som var daarlign. Hun svarede meget spydig, at hans Gaand ikke feilede Noget. De vare saaledes strax nærved at blive uklare med hinanden; han mente jo bestemt at kunne føle, at hans Gaand feilede Noget. Nei, sagde hun, den feilede ikke Noget, feilede Armen Noget, var det i Skulderen. Kort sagt, hun tog ham under Behandling og kurerede hans Arm efter meget kort Tids Forløb, og han bad hende da om at indgive Ansøgning om Bevilling, saa skulde hun nok faae den, og det skete ogsaa; hun fik en Bevilling for det Amt, hvori hun boede. Det er et Tilfælde, som er faktisk, og som jeg er i Stand til at dokumentere. Jeg skal ikke videre forfølge denne Sag, men jeg tror, at der er Anledning for Lovgivningsmagten til at gjøre Forandring i den bestaaende Kvassalverlovgivning, og jeg tror tillige, at der er flere saadanne Tilfælde, som kunne bevise, hvilket maasse kunde bevæge den høitærede Justitsminister til ikke at være saa særdeles mod Reformer i dette Forhold. Han udtalte vel, at der var saa mange Hensyn at tage, at man ikke kunde lade saadanne Frihedsbetragtninger ske Fyldest. Jeg tror nu, at de Frihedsbetragtninger, som gaa igjen-

nem dette Lovforslag, ere saa konservative, at der ikke er nogen Fare for Samfundet ved at lade dem faae Udtryk i en Lov. Jeg skal derfor meget anbefale det høie Thing at lade dette Lovforslag gaa videre, da jeg finder, at der er god Grund til at søge en Forandring tilveiebragt i den omhandlede Henseende.

Folket: Jeg skal slutte mig til de sidste Udtalelser, der ere faldne om dette Forslag, og det uagtet de Udtalelser, vi hørte fra den høitærede Justitsminister. Den ærede Justitsminister udtalte, at han ikke kunde tage mod dette Lovforslag, som det er, det maatte i alt Fald helt omdannes; men dette giver mig Haab om, at det dog maasse kunde omdannes saaledes, at ogsaa den ærede Justitsminister kunde tage imod det. Jeg hører til dem, der glæde sig over, at Sagen er kommen frem, jeg takker de ærede Forslagsstillere derfor og beder Thinget om at lade Sagen gaa videre, og at den maa blive underkastet Bearbejdelse i et Udvalg, og saa er det, jeg har det Haab, at den vil komme derfra i en saadan Skikkelse, at selv den ærede Justitsminister kan tage derimod. Men, hvis det dog ikke skulde blive Tilfældet med den nuværende Justitsminister, saa er det jo bekjendt, at Justitsministre ikke ere evige, og det kan jo da tænkes, at der kunde komme en anden Justitsminister, som vilde tage imod det omdannede Forslag. Jeg mener, at Sagen er af den Slags, at vi, efter at den er kommen frem, ikke bør lade den gaa fra os uden at forsøge at bringe noget Brugeligt ud deraf. Men under denne Stilling skal jeg ikke tale videre om selve Forslagets Indhold, da det er klart, at det maa undergaa betydelige Forandringer, hvortil det mulig ogsaa nok kan trænge, inden der kommer en Lov ud deraf. Derimod skal jeg tillade mig at sige et enkelt Exempel til, hvad der allerede er nævnt, og det, fordi det netop er kommet herind til Thinget i Form af et Andragende til Rigsdagen. Der er nemlig en Mand her i Byen, som, da han saae denne Sag komme frem, har indgivet et Andragende til Rigsdagen, hvori han oplyser, at han havde et Barn, der iforsjor blev indlagt paa Kommunehospitalet for en Venstade og hen-